

Beszámoló

Szinte képtelenségnek tartom beszámolót írni arról, hogy az ember hogy ír verset akkor, ha egy ösztöndíjat folyósítanak neki. Az alkotásnak vannak leírható és leírhatatlan folyamatai - azt gondolom, hogy egy filmrendező, egy koreográfus vagy egy festő, de még (horribile dictu!) egy regényíró is könnyebben tud részletekbe menő leírást adni erről a munkafolyamatról, mint egy költő. Én ugyanis egy verseskötet megírására vállalkoztam, "hallgatók" munkacímen, és azt gondolom, hogy termékeny alkotói évet tudhatok magam mögött - ezt mégsem adnám írásba. Születtek versek, amely ténynek őszintén örülök, az ösztöndíjért pedig külön vagyok hálás. Köszönöm a bizottság megtisztelő figyelmét, és igyekszem a kötetet is mihamarább fedél alá hozni.

Ők, azaz mi

Bárhová fordulunk, a szeretetéttség az úr.
Az utcára néző helyeken nem csak a fény nyer teret,
hanem az inszomniás zenészek panaszáradata,
a depressziós festők vég nélküli sóhajai,
és a krákogás, amellyel az írók úgy tekerik körül szóvirágaikat,
mintha kenderkóccal tömítenének csepegő csaptelepet.
Az új kanapé mintázata jó mimikri, ha szétszednek sem
lesz feltűnő, haszontalanná vált dirib-darabjainkat
elszórják majd a páfránylevelek alá.
Nem látnak mást, mint tévhitek állványzatára
kifüggesztett látomásaik, és nem hallanak mást,
mint a sercegést egy fel nem emelkedő tű alatt.
Miattuk késlekedünk, ők az oka annak, hogy szokásunkká
válík a jelen-nem-levés, s ha egyiküket-másikukat
el is kerülnénk valahogy, kis időt nyerve sorsunk
beteljesüléséig, egy-egy gyengén világított, félreeső
utcában, amelyet valami hasonló szerencsétlenről neveztek el,
mi sem beszélünk másról, mint azokról a mintázatokról,
amelyek megkopásukig maradványaink leplezik.

langyos esti összejövétel

felém hajolnak
elhúzódok
nekimegyek valaki másnak
fejemet egy vállra hajtom
porckopásig megfeszül
így a pokol is kényelmesebb
távol attól, akit szeretünk

nem jön el az igazi vihar
csak a hóágyúk propellere surrog
tompá, meddő nehézlégzés
a villámoktól kihajnalodik

alvás helyett vagyunk itt
szenvedéllyel sűríteni a megszokást
óvatlanul lecövekelünk a tér
összefüggő elemei mellett
kőgömbök egymás béklyójában
hasonulunk

hátunk mögött a lesben álló park
lejtése lezárt hídra visz
a légzőgyökereken ismeretlen állat
száritkozik
a végzetfa nevét suttogva ejti a kertész

a félszigetből csak a félsz

Egy fantomkép természetrajza

Annál jobban nem ismer senki,
mint aki semmit nem tud rólad.
A plazmában a szabályosság vágya,
hogy legalább akire ránéz,
szilárd körvonallá váljon.
Medúzafej.

Nincs sorsod, csak emléked van.

A környezetedből elemek törlődtek ki,
mint egy vakutól megriadt agárnak
egy elmosódott turistaképen.
Egy pillanatig érvényes minden tudás.
A következő képen kidobott karácsonyfák
kitekert pózai, majd:
félíg üres pohár a ragacsos aszfalton,
egy véres papírzsebkendő roncsa
a galaxissá köpködött szotyihéjak között.

Minden hasonlít valamire, miközben
saját megvalósulására törekszik.
Állunk a tárgyak szertelen figyelmében.
Ha valamiből hirtelen több lesz,
hogyan állapítható meg, hogy valóban
több lett,
vagy csak mi lettünk rá kiéleződve?

Mióta elütésekkel teli életjeleket
hagysz magad után,
minden kompozíció tévútra visz.
Ha az út kezdő- és végpontja egybeesik,
akkor az út hurok.
Ennyi a tapasztalat.
Egyébként: biztos kézzel nyúlni mellé.
A karácsonyfát szomorúnak látni,
az üres poharat kisemmizettnek,
a véres zsebkendőt titok hordozójának.

Hegnek a hegyet,
sebnek az ebet,
varratnak a harmatot,
vágatnak az ágat.
Sebesen élsz, de ha
begyógyulnál, elvesztenéd azonosságod.

Nincs esetlegesség, ismeretlen
rendezőelvek vannak.
Valószínűségi számítás nélkül is
bekövetkezik a reggel.
Az időkorlát nem kapaszkodó.

Saját magához lekötött biciklid
egy időben fényképezted,
mint egy parkolóőr a parkolási
szabálytalanságokat.

Sosem fogsz lebukni, mert
láthatatlan vagy.
Csak ha valaki véletlenül eltalál.